

Ett barns möte med döden

Vintern är vacker för mig, men ibland hemsk och kall. Mitt första vinterminne är när farfar dog.

Jag och min syster busade framför TV:n, medan farfar satt i soffan och tittade på en cowboy film. Mamma rumsterade i köket.

- Tyst med er ungar, sa han. Nu kommer skriften.

Sen bad han mig om ett glas vatten. Jag var 4 år och skuttade glatt iväg för att hämta farfars vatten. När jag kom tillbaka såg jag stolt på honom och erbjöd honom glaset.

Han hörde mig inte och tittade med oseende ögon. Han såg så konstig ut att jag sprang in i köket och hämtade mamma.

- Susanne, sa mamma till mig. Kan du vara snäll och ta på dig ordentligt och gå till grannen, farmor är där.

Jag tog på mina ullbyxor, stövlar, jacka, vantar och mössa. Pulsade de 30 meterna till grannen och knackade på.

Plogbilen hade kört fast några mil ifrån och vägen var totalt oframkomlig. Först när den tredje dagen infann sig var det upplogat och ambulansen kunde äntligen komma fram. Under dessa tre dagar hade farfar legat under ett lakan i soffan framför tv:n. Dörren in dit hade hållits låst, sen mamma hittade min två-åriga syster lekandes ovanpå farfar.

- Tittut, hade hon sagt, tittut...

Så var mitt första vinterminne. När farfar dog hemma i soffan tittande på en cowboyfilm.

©Susanne Strömstedt

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren SusanneStrömstedt med Poeter.se id #13342 innehar upphovsrätten